

san jelentkezett a márga altalaj, a humuszréteg csak 5–20 cm volt. Újkori csatornán kívül más beásás nem volt. A K-i kutatóárkot a telek K-i határának közelében jelöltük ki. Itt egyenletesen, de erőteljesen lejt a terep déli irányba. A humuszréteg itt vastagabb volt (50 cm), alatta a márga jelentkezett. Beásás nem volt a szelvényben. A felszínén 20. századi téglajárda vezetett. Szórványként találtunk a területen (a függőleges márgafal mellett) középkori kerámiát, ami vélhetően lemosódott magasabb területekről. 19. századinál korábbi objektum nem került felszínre.

PAPP ADRIENN

66. Budapest, II. Ürömi utca 4–6.

Ró, Á

2004. május–június hónapokban folytattunk megelőző régészeti feltárást a fenti telken (hrsz.: 14952). Az Ürömi utca Zsigmond téri torkolatánál lévő telek erőteljesen emelkedik DNy-i irányba. A K-i, az egykor beépített részen a házak építéskor jelentős szintsüllyesztést végeztek az egységes, nagyjából sík terepszint érdekében. Ezt a területet a Ny-i, hegyoldal felőli résztől támfalal védték. A hegyoldalba a 4. sz. telek területén a támfalból nyíló légoltalmi pincét létesítettek, amely jelenleg is nyilvántartott polgári védelmi objektum. Régészeti kutatásra így a támfal és az utcafront közötti szakasz volt alkalmas, ami valamivel kisebb terület, mint a tervezett új beépítés. Az egykori telkeken oromzatos elhelyezkedésű, alapincézett lakóházak álltak, amelyek közül a 6. sz. telken állót az ásatás előtt lebontották, míg a másik csak az ásatás után került lebontásra. Gépi szondák segítségével vizsgáltuk a 6. épület pincéjét, amelyek szerint a pincék az altalajba mélyedtek és elpusztították a területükre eső régészeti jelenségeket.

A telkeken az újkori beépítéshez tartozó járulékos objektumokon kívül (szemégtödrök, emésztőakna, kút, meszesgödör stb.) a 4. sz. telken álló ház előtt K–Ny-i irányban futó téglából épített 19. századi vízvezető csatornát tártunk fel, amelynek nyomvonala csaknem teljesen megegyezett a közvetlenül alatta futó, kőből épített azonos funkciójú vezetékkel. A kőcsatorna kövei között barokk kori téglák voltak.

A K felé vastagodó barna agyagos feltöltődési rétegekben nagyobb mennyiségű római kori hamvasztásos sír került napvilágra. A K-i sávban öt darab csontvázas sírt is feltárhattunk. Négyet a felszínhez közel, erősen roncsolt állapotban találtunk, közülük az egyik biztosan koporsós temetkezés volt. Tájéolásuk K–Ny-i. Egy sír Ny–K-i tájolású volt, amely jóval mélyebben helyezkedett el a többinél. Ez utóbbiról biztosan megállapíthattuk, hogy római kori. A többi csontváz korát nem tudtuk biztosan meghatározni. Felmerült, hogy a közelben keresett középkori Szent Jakab kápolnához tartozó sírok lehetnek. Az ásatási terület nagyjából É–D-i tengelyében római kori kőből épült vízvezetőket bontottunk ki, amellyel megközelítőleg párhuzamosan Ny-ra kőfal

húzódott. A 4. sz. telek területén a vízvezetőket vágó 1,5 m átmérőjű fazekaskemence jelentős részét sikerült feltárnunk. A 6. sz. telek területén néhány Árpád-kori kerámiatöredék is napvilágra került a barna agyagos alaprétegből.

KÁRPÁTI ZOLTÁN

67. Budapest, III. Bécsi út 96/b

Ró

2003. április 9. és október 14. között, majd 2004. január 14. és február 11. között megelőző régészeti feltárást végeztünk kb. 3100 m² nagyságú területen (hrsz.: 14724/1, 14721/2).

A megvalósítandó épületegyüttes az úgynevezett Bécsi úti temető, a katonaváros Ny-i temetőjének területén létesül, garázs-, illetve mélygarázs szintje a római kori objektumokat teljes mértékben megsemmisíti. A Doberdó utca mellett húzott kutatóárokban vegyes, rómaival kevert kerámiatöredékek kerültek elő, objektumot nem találtunk. Az épület déli oldalán további kutatóárokkal behatároltuk a római temetőt, mely késői szakaszában a hegyoldal meredek lejtőjére is felhúzódtott. Az újkori épületalapok a római szintbe mélyedtek, középkori réteg nem volt.

A feltárást során megtaláltuk a temetőrészt Ny-i és É-i határát, amit egy-egy szárazfalazással készült, a korabeli terepalakulatot követő, 80 cm vastag fal mutat. A kerítésfal mentén és a sírok között járőfelületek, útrétegek részleteit bontottuk ki, helyenként a falazat megújítását, elplanírozását is megfigyelhettük. A temető Ny-i oldalában öntött falazattal készült, terrazzóval bélelt vízvezeték haladt, mely a Doberdó utca feletti hegyoldalban lévő források egyikének vizét szállíthatta D felé. Munkaterületünk határain belül dokumentálhattuk a vízvezeték É–D-i irányú szakaszán kívül fordulását, s ÉNy–DK-i irányú, a hegyoldalba fúródó részét is kibontottuk. A vízvezeték a temető használati ideje alatt épült meg, s a temetkezések folytatódtak annak megszűnése után is.

A temetőparcella hosszú ideig használatban volt, a leletek alapján már a Kr. u. 2. század során temetkeztek itt, s folyamatosan kerültek földbe sírok a 4. század végéig, sőt valószínűleg az 5. század elejéig. Összesen 235 sírt bontottunk ki; hamvasztásos és csontvázas rítusú temetkezéseket egyaránt feltártunk. A legnagyobb számban szórt hamvas sírok fordultak elő. Két urnasír mellett kőlapokkal fedett, kőpakolással borított változatok is voltak. Több sír oldalát kitapasztották. Négy sír négyzet alakú, falazott sírkertben feküdt. A csontvázas sírok többsége koporsó nélküli temetkezés volt, de tegulákból, valamint kőlapokból összeállított sírt is találtunk. A hosszú használati időt nemcsak a leletanyag bizonyítja, hanem a gyakori egymásra temetkezések is. A munka során több rétegben bukkantunk ezekre a sírokra, melyek közül a legmélyebbre leásottak már a löszös-sziklás bolygatatlan altalajba mélyedtek bele. A változatos életkorú elhunytak mellett több csecsemő és kisgyermek sírja került elő.